

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Dr. B – dr. S – dr. M
Ügyvédi Iroda (; eljáró ügyvéd: dr. M G) által
képviseelt Telemarketing International Kft. (9028 Győr, Fehérvári út 75.) felperesnek a dr. Bak
László bírósági képviseleti irodavezető által képviseelt Gazdasági Versenyhivatal (1054
Budapest, Alkotmány u. 5.; lev. cím: 1391 Budapest, 62. Pf.: 211) alperes ellen versenyügyben
hozott Vj/98-17/2013. számú (üzleti titkot nem tartalmazó változat: Vj/98-19/2013. számú)
közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a magyar államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság
külön felhívására – 1.500.000 (azaz egymillió-ötszáz ezer) forint kereseti illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt nap alatt van helye fellebbezésnek, amelyet a
Fővárosi Törvényszékhez címzetten, a jelen bíróságnál kell írásban, három példányban
előterjeszteni.

I n d o k o l á s

A felperesi társaság 2003-ban jött létre, fő tevékenysége csomagküldő kiskereskedelem és
telefonos információnyújtás. Profilja direkt marketing értékesítés, televíziós csatornákon
sugárzott ajánlatokon keresztül hirdetett változó, széles spektrumon mozgó termékkör
eladása. Emellett internetes, a print médiás, a telemarketinges kereskedelem, a saját
üzlethálózaton keresztül közvetlen kiskereskedelmi értékesítés, illetve a viszonteladó és egyéb
partnerek fel folytatott nagykereskedelmi értékesítés.

A felperes forgalmazza a Fir Slim elnevezésű terméket. A Fir Slimre vonatkozó kereskedelmi
kommunikáció szerint a Fir Slim alakformáló alsónemű biokerámia technológiával van
ellátva. A biokerámia nanotechnológia lényege eszerint, hogy nanorészecskék képesek az
emberi test által kibocsátott hőenergiát felvenni és azt újra leadni. Növeli a test hőmérsékletét,
felpezsdíti a vérkeringést, gyorsítja az anyagcserét, így gyors karcsúsodást, kecsesebb
idomokat eredményez rekord idő alatt, amellyel a cellulitisszel szemben is fel lehet venni a
harcot. Optikai hatása, hogy azonnal csinosabb alakot kölcsönöz, rendszeres viseléssel pedig a
speciális anyaga zsírégetőként funkcionál. Kereskedelmi kommunikációjában elhangzott,
hogy az alakformálás eredményeként akár két számmal is csökkenhet a fogyasztók
ruhamérete, a narancsbőr tünetei csökkennek, illetve eltűnnek.

A felperes a Fir Slim eljárás alá vont terméket online értékesítés keretében saját webshopján,
valamint telefonos értékesítés keretében, call centerén keresztül értékesítette a fogyasztóknak.
Televíziós vásárlási műsorablak keretében tizenkét televíziós csatormán alkalommal sugározta

televíziós reklámok útján, a www.wsteleshop.hu honlapon, illetve a törzsvásárlóinak postai úton megküldött termékkatalógusban. Az egyes kereskedelmi kommunikációkban szereplő konkrét állításokat a felülvizsgálni kért határozat 13. pontjában szereplő táblázat részletezi.

Az alperes 2013. november 29-én versenyfelügyeleti eljárást indított a felperessel szemben, amelynek eredményeként 2014. szeptember 9-én hozott határozatában megállapította, hogy a felperes 2012. augusztus 1-je és 2013. november 29-e között a Fir Slim alakformáló alsóneművel kapcsolatban fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot tanúsított, amikor televíziós reklámjaiban, honlapján, termékkatalógusában és tájékoztató füzeteiben azt állította, hogy a termék használatával akár két számmal is csökkenhet a fogyasztók ruhamérete, ezáltal alakformáló hatása van, alkalmazásával hatékonyan, könnyen, gyorsan csökkenthető a testsúly, és alkalmazásával a narancsbőr tünetei eltűnnek. Ezért a felperest 30.000.000.-forint közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte. A tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 77. § (1) bekezdés d) pontja, valamint a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 3. § (2) bekezdése alapján az alperes arra a következtetésre jutott, hogy a felperes megvalósította az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pont bg) alpontját. A bírságot a Tptv. 78. § (1) bekezdése alapján, a bírság összegét pedig a Tptv. 78. § (3) bekezdése szerint szabta ki, utalva az 1/2007. számú, a bírság mértékének meghatározásával kapcsolatban kialakult versenytanácsi gyakorlatot rögzítő közleményre, hivatkozva arra, hogy a bírság összegének megállapításakor a jogsértő kereskedelmi kommunikációk megjelentetése kapcsán felmerült ismert költségekből indult ki. Határozatában részletezte a bírságösszeg kialakításánál figyelembe vett kiemelten, közepesen súlyosító körülményeket, és az enyhítő körülmények hiányára vonatkozó álláspontját.

Az alperes határozatának indokolásában részletesen bemutatta az eljárás megindításának körülményeit, a felperesi vállalkozást, a vizsgált kereskedelmi gyakorlatot, a felperes eljárás során tett előadásait, döntése jogi hátterét, az alkalmazandó anyagi jogszabályokkal kapcsolatos álláspontját.

A hatás-állítások tekintetében az alperes ismertette, hogy a felperes becsatolta a termék hatásosságának alátámasztására a termék megfelelőségi dokumentációját [EBO Technology Co. Ltd. Hongkong, 2012. november 21.], és a testméretek csökkentése a szintetikus anyagból készült és kerámia nanorészecskéket tartalmazó alsónemű használata után című tanulmányt [Journal of Cosmetics Dermatology, Brazília]. Az alperes utalva az Fttv. 14. §-ára megállapította, hogy a felperes által becsatolt megfelelőségi dokumentáció nem tartalmazott információt hatás-állítások tekintetében, nem utalt az egyes állítások tekintetében elvégzett vizsgálatokra vagy egyéb forrásanyagra, nem tartalmaztak konkrét adatokat arra vonatkozóan, hogy az alkalmazott kommunikációs állítások mennyiben valósak, így az nem alkalmas a hatás-állítások alátámasztására. A becsatolt tanulmány pedig nem az eljárás alá vont Fir Slim termékre, hanem egy másik termékre vonatkozó vizsgálati eredményeket ismertette, így a vizsgált termékkel kapcsolatos állítások alátámasztására nem volt alkalmas. Az alakformálás tekintetében más anyagot nem nyújtott be a felperes. A fizikai állítást miszerint a rugalmas anyag alkalmazásából fakad alakformáló hatás, az alperes elfogadta, az köztudomású. A

biokerámia részecskékkel kapcsolatos állításokat azonban nem, mivel a becsatolt anyagok nem tartalmaztak megfelelő bizonyítékot. Egyik benyújtott anyag sem tartalmazott semmit az alakformáló hatásról, a narancsbőrrel, vagy a biokerámiai részecskéknek a Fir Slim termékben való jelenlétéről, és nem adnak támpontot, hogy hány mérettel kisebb ruház hordhatnak azok, akik a Fir Slimet használják. A becsatolt tanulmány nem kapcsolható automatikusan sem a felpereshez, sem a Fir Slimhez, mert semmi nem utal arra, hogy az ott vizsgált termék azonos szerkezetű volna. Nincs kapcsolat tehát a tanulmányban megállapított következtetések és az adott termék között, a tudományos bizonyítottság szintjét a felhívott tanulmány révén nem lehetett megállapítani. A becsatolt tanulmány pedig inkább esettanulmány, és nem tudományos alapot jelentő dolgozat. Mindezek alapján nem volt bizonyított, hogy a termékeknek kedvező hatása van, a termék használatával testsúlycsökkentés érhető el, illetve megszünteti a narancsbőrt.

A felperes keretlevelet terjesztett elő, amelyben elsődlegesen a határozat megváltoztatását kérte azzal, hogy jogsértést nem követett el, így a bíróság mellőzését kérte. Másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését, harmadlagosan pedig a határozat olyan megváltoztatását, amellyel a bíróság a bírságot mellőzi vagy összegét csökkenti.

Kereseti kérelme egyrészt arra irányult, hogy a határozat nem vette figyelembe a becsatolt tanulmányban a termékben alkalmazott eljárás hatásosságára vonatkozó kutatást és eredményeit. A felperes szerint az kielégíti az objektív, „evidence-based” tudományos hatásigazolással szemben támasztott követelményeket, megfelelő létszámú személlyel lefolytatott, randomizált, placebo-kontrollált, a szakmai szabályoknak megfelelően végezték el. A termék testhőmérséklet növelő és véráramlást segítő tulajdonágai egyszerű fizikai adottságokból erednek, ez közismert tény. A felperes szerint eleget tett az Fttv. 14. §-ában foglalt kötelezettségének, mivel a csatolt tudományos vizsgálattal a termékben alkalmazott eljárás hatásosságát megfelelően igazolta.

Keresi kérelme másrészt arra irányult, hogy az alperes a Tpv. 78. § (1) és (3) bekezdése alapján az alperes a határozatát nem megfelelően indokolta, az nem felelt meg a mérlegelési jogkörben hozott határozattal szembeni követelményeknek. A határozat a bírságkiszabás körében konkrétumot, tényszerű és egyértelmű megállapításokat, értékelést nem tartalmazott, ezért nem került olyan helyzetbe a felperes, hogy a mérlegelési folyamatot megismerje. Az alperes köteles lett volna figyelembe venni az ügy szempontjából nagy súllyal latba eső kérdéseket, mint az érintett fogyasztói kör minősítése.

Kereseti kérelme harmadrészt arra irányult, hogy a bírság összege nem megfelelően került megállapításra a Tpv. 78. § (3) bekezdése alapján, mert a bírságközlemény 8. pontja a felperesi társaság piacán nem alkalmazható, a telemarketing eszközökkel értékesítő társaságok költségstruktúrájában a marketing-költségek szükségszerűen többszörösét teszik ki arányaiban annak, mint egy hagyományos saját fenntartású üzletben vagy viszonteladókön keresztül értékesítő társaság költségszerkezetében. A marketing-költségek kizárólagos alapul vétele a bírság kiszámításánál a bírság összegének eltúlzott és diszkriminatív torzulásához vezet. Más társaságok esetében a speciális és generális prevencióhoz szükséges összeget az alperes lényegesen alacsonyabban határozta meg.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta a határozatában foglaltakat, mert az álláspontja szerint minden tekintetben jogszerű.

A felek a tárgyaláson fenntartották korábbi észrevételeiket, felperes úgy nyilatkozott, hogy a határozatot érintő javításokat ismeri, ezek ismeretében változatlanul fenntartja a kereseti kérelmében foglaltakat.

A felperes keresete nem alapos.

A közigazgatási bíróság mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy a közigazgatási per tárgya a felperes által támadott jogerős határozat. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/A. §-a szerint a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. A közigazgatási perben is érvényesül a kereseti kérelemhez kötöttség elve, így a Pp. 3. § (2) bekezdése és 215. §-a értelmében a kereseti kérelem és az ellenkérelem keretei között vizsgálja felül a közigazgatási határozatot. A tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló közigazgatási iratok, valamint a felek előadása és a becsatolt okirati bizonyítékok egybevetése alapján, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve és meggyőződése szerint elbírálvá állapította meg.

Az Fttv. 3. § (1) bekezdése szerint tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat. A (2) bekezdés szerint tisztességtelen az a kereskedelmi gyakorlat, amelynek alkalmazása során a kereskedelmi gyakorlat megvalósítója nem az ésszerűen elvárható szintű szakismerettel, illetve nem a jóhiszeműség és tisztesség alapelveinek megfelelően elvárható gondossággal jár el [a) pont], és amely érzékelhetően rontja azon fogyasztó lehetőségét az áruval kapcsolatos, a szükséges információk birtokában meghozott tájékozott döntésre, akivel kapcsolatban alkalmaznak, illetve akihez eljut, vagy aki a címzettje, és ezáltal a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas [b) pont].

Az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pont bg) alpontja szerint megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely valótlan információt tartalmaz, vagy valós tény – figyelemmel megjelenésének valamennyi körülményére – olyan módon jelenít meg, hogy megtéveszti vagy alkalmas arra, hogy megtéveszse a fogyasztót az alábbiak közül egy vagy több tényező tekintetében, és ezáltal a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas: b) az áru lényeges jellemzői, így különösen az adott célra való alkalmassága, a használatától várható eredmények, előnyei.

Az Fttv. 14. §-a szerint a vállalkozás – az eljáró hatóság felhívására – a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságát igazolni köteles. Ha a vállalkozás nem tesz eleget ennek a kötelezettségnek, úgy kell tekinteni, hogy a tényállítás nem felelt meg a valóságnak.

Az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pontj bg) alpontjában foglalt tényállás esete szoros összefüggésben van az Fttv. 14. §-ával. Ha az eljárás alá vont vállalkozás az áru adott célra való alkalmasságára, a használatából származó eredményre, előnyökre vonatkozó állítást tesz, az állítás valóságát ugyanakkor nem igazolja, akkor az ezáltal az Fttv. 14. §-a alapján

valótlannak minősülő állítás alkalmazásával megvalósuló kereskedelmi gyakorlat vonatkozásában megállapítható az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pont bg) alpontja szerinti magatartás tanúsítása. Ahogyan arra alperes is rámutatott, a felperes mint a magatartás tanúsítójának kötelezettsége a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságának igazolása. Ez azt jelenti, hogy a vállalkozásnak kell az alperes elé tárnia olyan bizonyítékokat, amelyek kétséget kizáróan igazolják a termék fogyasztók felé közvetített hatás-állításait.

A közigazgatási bíróság a felperesi vitatás folytán áttekintette a felperes által hivatkozott, becsatolt „A testméretek csökkenése a szintetikus anyagból készült és kerámia nanorészecskéket tartalmazó alsónemű használata után; Reduction in body measurements after use of garment made with synthetic fibers embedded with ceramic nanoparticles” tanulmány magyar és angol szövegét, valamint az EBO Technology-tól származó, a közigazgatási iratanyagban elfekvő dokumentációt. A tanulmány azt tartalmazta, hogy a vizsgálatban alkalmazott és viselt ruhákat a S. B. f. gyártotta, de semmilyen utalás nincs arra vonatkozóan, hogy a jelen közigazgatási per tárgyát képező Fir Slim terméket is vizsgálták volna, ahogyan arra sincs, hogy a vizsgálat következtetései bármilyen módon alkalmazhatóak és irányadóak volnának a Fir Slim alakformálóra. A tanulmányból nem vonható következtetés a Bio-fir és a Fir Slim termékek szerkezet-azonosságára. Önmagában abból, hogy esetleg valamely összetevőt ez és az a termék is tartalmaz, ahogyan erre a felperes hivatkozott a tárgyaláson, a termékek szerkezeti és anyagi azonosságára, és hatásaik egyezőségére hitelt érdemlően nem lehet következtetést vonni. A felperes a csatolt, fogyasztók felé irányuló kereskedelmi kommunikációjában a Fir Slim termékkel kapcsolatban fogalmazott meg hatás-állításokat, így az Fttv. 14. §-ának „a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás” fordulata alapján, amelynek így szükségszerű része a tényállítással érintett termék is, amelyre a tényállítás vonatkozik, a Fir Slim termék vonatkozásában kellett volna a megfelelő bizonyítékokat előterjesztenie. Az EBO Technology által készített Fir Slimet érintő teszt-elemzések pedig a hatás-állítások vonatkozásában nem tartalmaznak érdemi, a hatás-állítások valóságát alátámasztó információt. Megjegyzi a közigazgatási bíróság, hogy sem az EBO Technology által készített dokumentáció, sem a tanulmány nem foglalkozott a narancsbőr kérdésével. A tanulmány tárgyként és célként kifejezetten csak a testsúlycsökkenést vizsgálta (reduction in body measurements). Következtetése között szerepel ugyan egy rövid utalás a cellulitiszre („Eredményeink jelentősek a bőr egészségére nézve is, hiszen a túlsúly, nagy körméretekkel kölcsönös viszonyban van a cellulitisz és a striák megjelenésével.”), de e tekintetben semmilyen vizsgálati vagy teszt eredmény nincs a tanulmányban, így különösen arra sem, hogy ez az eljárás, az ilyen termék csökkentené a narancsbőrt, vagy annak „búcsút lehet inteni”, vagyis meg lehet szüntetni, ahogyan az a kereskedelmi kommunikációban szerepelt.

Felperes azon bizonyítási indítványát, hogy becsatol a gyártótól egy közjegyző által hitelesített vagy közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatot, hogy a két termék azonos, a közigazgatási bíróság nem tudta elfogadni. Egyrészt azért nem, mert az ennek az egyoldalú nyilatkozatnak a tartalmi valóságát hitelesen nem tanúsította volna, vagyis az Fttv. 14. §-a alkalmazásában nem lett volna alkalmas eszköz a termékegyezés és a hatás-állítások vonatkozásában, s különösen nem számított volna tudományos alaposságú, a felperes által is hivatkozott „evidence-based” olyan okiratnak, amely képes lett volna hitelesen alátámasztani a termékek

biológiai, kémiai és egyéb anyagösszetételét. Mindezek alapján a közigazgatási bíróság a bizonyítási indítvány elutasításáról határozott, és az alperes jogsértés fennállásával kapcsolatos megállapításait jogszerűnek fogadta el.

A Tpvt. 78. § (1) bekezdése alapján az eljáró versenytanács bíróságot szabhat ki azzal szemben, aki e törvény rendelkezéseit megsérti. Tekintettel arra, hogy a felperes a fentiek szerint tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott, jogsértést követett el, melyre figyelemmel vele szemben a bíróság kiszabására jogszerűen került sor.

A (büntetés-jellegű) bírság szankciót a ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan, mérlegeléssel kell kiszabni, aminek főbb szempontjait – példálózó jelleggel – a Tpvt. 78. § (3) bekezdése határozza meg. Eszerint a bírság összegét az eset összes körülményeire – így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására – tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

Arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy az alperes a bíróság körében is köteles a döntésének indokát adni, a mérlegelésében szerepet játszó körülményekről, azok mikénti értékeléséről beszámolni, ezáltal biztosítani a mérlegelési jogkörében hozott határozatrész jogszerűségének kontrollálhatóságát, az érdemi közigazgatási bírósági felülvizsgálat lehetőségét. A Pp. 339/B. §-a szerint mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indoklásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik. Ebből következően ha a felperes által elkövetett jogsértés miatt kiszabott bírság mértékét az alperes a Tpvt.-ben írt keretek között, a Tpvt.-ben rögzített és az ügyben irányadó egyéb releváns, a bírságkiszabás során figyelembe jövő valamennyi alanyi és tárgyi tényezőt felderítve, és azokat helyesen: súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelve, okszerűen mérlegelve határozta meg, szem előtt tartva a szankcionálás speciál- és generálpreventív célját, vagyis az egyéni és az általános megelőzés szempontjait is, és mindezt a határozatában a kellő mértékben, megfelelően megindokolta, akkor a mérlegelési jogkörben hozott döntés jogszerű. Felülmérlegelésre, avagy méltányosság gyakorlására a bíróságnak a közigazgatási perben törvényes lehetősége nincs.

A felperes által is hivatkozott Pp. 339/B. §-a alapján azonban nem valós, hogy az alperes nem adott számot a bírságösszeg meghatározása során figyelembe vett szempontokról, vagyis az, hogy a közigazgatási határozatból nem állapítható meg a mérlegelés folyamata. Tényszerűen megállapítható, hogy a határozat indoklása a bírságkiszabás körében konkrétumokra épült, a határozat nem csak a figyelembe vett körülményeket, hanem azok súlyozását is kifejezetten tartalmazta az 54-55. pontban. Alperes kifejezetten utalt arra, hogy mely súlyosító körülményt miért tekintett kiemelten súlyosnak vagy közepesen súlyosnak, sőt a határozat 5-6. pontja – felperes által nem vitatottan – a kiemelten súlyosító körülmények között ismertette a felperessel szemben korábban indított versenyfelügyeleti eljárásokat és azok eredményét, amelyekben a felperest szintén tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat miatt vonták

versenyjogi felelősségre. A közigazgatási bíróság nem talált olyan elemet e mérlegelésben, melyet az alperes nem vehetett figyelembe a Tptv. 78. § (3) bekezdése alapján, így kifejezetten értékelte e jogszabályhely szerint a jogsértés súlyát, időtartamát, a felróhatóságot. Felperes ezekkel szemben nem mutatott rá konkrétan olyan körülményre, amelyet tévesen hívott volna fel, vagy jogellenesen mellőzött volna az alperes. Az alperes a mérlegelési szempontokról számot adott, a releváns körülményeket értékelte. Az alperes az indokolásában egyértelműen rögzítette azt is, hogy elfogadta a felperesnek a fogyasztói kör minősítésével kapcsolatos álláspontját, és nem tekintette sérülékenynek, kiszolgáltatottnak az érintett fogyasztókat, nem eszerint értékelte a kommunikációt, és nincs arra adat, hogy a bírságkiszabás körében ezt az alperes súlyosító körülményként értékelte volna, a kijavító végzés pedig épp az ellenkezőjét támasztja alá. Az, hogy a felperes nem még súlyosabb jogsértést követett el, nem tekinthető enyhítő körülménynek.

A Tptv. 78. § (1) bekezdése szerint a bírság összege legfeljebb a vállalkozás, illetve annak – a határozatban azonosított – vállalkozás-csoportnak a jogsértést megállapító határozat meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet, amelynek a bírsággal sújtott vállalkozás a tagja. A vállalkozások társulásával szemben kiszabott bírság összege legfeljebb a tag-vállalkozások előző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet.

A Tptv. 78. § (2) bekezdése szerint ha az (1) bekezdés szerinti vállalkozásoknak, illetve vállalkozás-csoportnak a jogsértést megállapító határozat meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevételéről nem áll rendelkezésre hitelesnek tekinthető információ, a bírság maximumának meghatározásakor az utolsó hitelesen lezárt üzleti év árbevétele az irányadó.

A Tptv. 78. § (1)-(2) bekezdése szerint az alperes eljárása önmagában azért nem tekinthető jogsértőnek, mert a bírság összegének meghatározásakor a felperes kommunikációs költségeiből indult ki [54. pont], amely eljárást a bírságközleménye tartalmaz; a kommunikációs költség alapulvételét egyébként az indokolja, hogy jellemzően a jogsértésre fordított kiadást legalább elérő bevételekre szert kíván tenni a vállalkozás. A kommunikációs költség a jogsértés jellegére tekintettel jelen ügyben adekvát volt, annak összege megfelelő viszonyítási alapot adott, valamint rendelkezésre álltak az arra vonatkozó releváns adatok is, melyek mérlegeléséről az alperes okszerű magyarázatot adott. A rendelkezésre álló adatokból az állapítható meg, hogy a felperes „hagyományos” kommunikációs kampányt folytatott, televízió, katalógusokon keresztül, ehhez képest a speciális üzleti modell a bírságközlemény alkalmazhatósága szempontjából sem jelentett kivételes körülményt további indokok hiányában.

Az alperes sem jogszabályi rendelkezés, sem bírságközleménye alapján nem volt köteles más társaságok összköltséghez viszonyított marketingköltségeit összevetni a felperes hasonló adataival, ilyen konkrét kötelezést tartalmazó rendelkezést a felperes sem hívott fel. A bírságközleménnyel kapcsolatban a közigazgatási bíróság még kiemeli, hogy az alperes a mérlegelése során figyelembe veheti a bírságszámítás körében kiadott közleményét, amely zsinórmértékként segítséget nyújthat számára. A közigazgatási bíróság azonban semmilyen formában nincs kötve az alperesi bírságközleményhez, mivel a bírósági felülvizsgálat jogszerűségi vizsgálatot – vagyis a törvénynek (Tptv. 78. §) való megfelelés vizsgálatát –

jelenti, aminek az adott esetben a fentiek szerint a felperes bírságolása mindenben megfelelt.

A más ügyekben kiszabott bírságokra történt felperesi hivatkozás sem volt elfogadható, tekintettel arra, hogy a jelen perben kizárólag a felperessel szemben kiszabott bírság jogszerűségének kérdésében foglalhat állást a bíróság a már kifejtett szempontok (Pp. 339/B. §) mentén, amely vonatkozásban egy mással szemben, más jogsértés (a keresetlevélben hivatkozottak alapján más – egészségügyi – termékek) miatt, más – a jelen ügyben nem ismert – bírságkiszabási körülmények figyelembevételével kiszabott bírság mértéke enyhítést indokoló érvként nem hozható fel. Az alperesnek a bírság összegét a Tptv. 78. § (3) bekezdésének alkalmazása során nem más eljárás alá vontak bírságához kellett arányosítani, hanem azt a konkrét eljárás alá vont (felperes) által ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben az ő vonatkozásában feltárt bírságkiszabási körülményekhez igazodóan kellett mérlegeléssel kiszabni. Az alperes a bírság kiszabásakor a felperes tekintetében irányadó körülményeket egyénileg mérlegelte és eszerint – az egyediesítés követelményének is megfelelően – határozta meg a bírság összegét. A jelen ügyben egyéniesített bírságot semmilyen módon nem lehet összehasonlítani más ügyekben, másokkal szemben kiszabott szankciók mértékével.

A közigazgatási bíróság nem tudta elfogadni a felperes marketingköltség bemutatására vonatkozó vállalását – a fentiek mellett – azért sem, mert egyrészt a felperes maga is úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy az általa hivatkozott más cégek (T A) pontos adataiba nincs betekintése, így abból pontos következtetések sem vonhatók, másrészt még ebben az esetben is csak – mivel felperes a diszkrimináció tilalmára hivatkozott – legfeljebb a felperessel azonos helyzetben lévő vállalkozások jöhetnek szóba, de ekkor is figyelemmel kell lenni arra, hogy a bírságot mindig az adott ügy, jogsértés körülményei alapján kell egyéniesítve, a speciális és generális prevenciót szem előtt tartva megállapítani, így önmagában az összehasonlító marketingköltség kimunkálása is kevés volna a felperesi állítások alátámasztására.

A fogyasztókat megtévesztő magatartás tilalmának törvényi szabályozásával a Fttv. azt kívánja megakadályozni, hogy a vállalkozó olyan termék megvásárlására készítse a fogyasztót, amelyet nem venne meg, ha annak valóságos tulajdonságait ismeri. Ezzel összefüggésben a Tptv. 78. §-a alapján kiszabható bírság célja az, hogy a vállalkozásokat visszatartsa a tisztességtelen piaci magatartástól és egyúttal megteremtse a gazdasági verseny tisztességét. Az adott ügyben feltárt összes tényezőt szem előtt tartva a bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperessel szemben kiszabott bírság mértéke eltúlzottnak nem tekinthető, az előbb írt törvényes speciál- és generálpreventív célokkal (az egyéni és általános megelőzés szempontjaival) arányban áll, azok eléréséhez szükséges és egyben elégséges is.

A felülvizsgálni kért közigazgatási határozat a keresetben megjelölt körben, az ügy érdemét érintően nem jogszabálysértő, ezért a bíróság a felperes keresetét a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján meghatározott mértékű kereseti illeték

viselésére a felperes a költségmentesség bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

A közigazgatási bíróság az alperesi képviselő részére mellőzte perköltség megállapítását, figyelemmel arra, hogy a perben szervezeti képviselő járt el, illetve a beadványokat nem ügyvéd, illetve jogtanácsos ellenjegyezte [Pp. 67. § (2) bekezdés, 75. § (1) bekezdés, 78. § (1)-(2) bekezdés] [Fővárosi Ítéletábra 3.Kf.27.189/2012/3.; 3.Kf.27.005/2011/7.].

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2015. február 06.

Dr. Barabás Gergely s. k.
bíró